

MARÇ LEVY

BİRBİRİMİZE
SÖYLEYEMEDİĞİMİZ
ONCA ŞEY

4. BASKI
Çeviri: AYÇA SEZEN

♥ can
roman

MARC LEVY

BİRBİRİMİZE
SÖYLEYEMEDİĞİMİZ
ONCA ŞEY

Toutes ces choses qu'on ne s'est pas dites, Marc Levy

© 2008, Éditions Robert Laffont, S.A. / Susanna Lea Associates

© 2010, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.marcclevy.info

1. basım: 2010

4. basım: Aralık 2018, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-2663-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750726637

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

MARC LEVY

BİRBİRİMİZE
SÖYLEYEMEDİĞİMİZ
ONCA ŞEY

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Ayça Sezen

♥can

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Keşke Gerçek Olsa, 2001

Neredesin?, 2004

Sonsuzluk İçin Yedi Gün, 2005

Gelecek Sefere, 2007

Sizi Tekrar Görmek, 2007

Dostlarım Aşklarım, 2008

Özgürlük İçin, 2009

Gölge Hırsızı, 2011

İlk Gün, 2012

İlk Gece, 2012

Dönmek Mümkün Olsa, 2013

Bay Daldry'nin Tuhaf İstanbul Yolculuğu, 2013

Korkudan Güçlü Bir Duygu, 2015

MARC LEVY, 1963 yılında Fransa'da doğdu. On yedi yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ikinci vatanı ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. Kırk yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatır listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?*, çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımlanan *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*, aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. 2008'de *Dostlarım Aşkılarım* adlı romanı filme uyarlandı. 2009'da kısa aralıklarla *İlk Gün* ve *İlk Gece* adlı romanları yayımlandı. *Bay Daldry'nin Tuhaf İstanbul Yolculuğu* 2011'de; en son romanı *Korkudan Güçlü Bir Duygu* ise 2014'te Fransa'da yayımlandı.

AYÇA SEZEN, İstanbul'da doğdu. Saint Benoit Fransız Lisesi'ni bitirdi. Lisans eğitimini İstanbul Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda tamamladı. Editörlük ve çevirmenlik yapmaya devam ediyor.

Pauline'e
ve
Louis'ye

“Hayatı yaşamanın iki yolu vardır: Biri hiçbir Şeyin mucize olmadığını düşünmek, diğeri her Şeyin mucize olduğunu düşünmek.”

Albert Einstein

1

“Nasılım söyle bakalım?”

“Dön de bakayım.”

“Yarım saattir tepeden tırnağa inceliyorsun zaten Stanley, bu platformun üzerinde daha fazla dikilemeyeceğim.”

“Ben olsam boyunu kısaltırdım; seninkiler gibi bacakları saklamak günah sayılır!”

“Stanley!”

“Fikrimi almak istiyor musun, istemiyor musun şekerim? Biraz daha dön, önden de göreyim. Tam düşündüğüm gibi, elbisenin önüyle sırt bölümü arasında hiç fark yok, ön tarafı lekelsen arkasını çevirirsin... ha önü ha arkası, ikisi de aynı ne de olsa.”

“Stanley!”

“Ucuzluktan gelinlik satın alma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Fikrimi sormuştun, söyledim işte.”

“Enfografist olarak kazandığım para bu kadarına yetiyor, kusura bakma.”

“Desinatör diyeceksin, prensesim! Bu 21. yüzyıl jargonundan tiksinti geldi bana.”

“Bilgisayarla çalışıyorum Stanley, bir de renkli kalemle!”

“En yakın kız arkadaşım harika karakterler tasarlıyor ve onlara hayat veriyor, bilgisayar kullansın ya da kullanmasın, o bir desinatör, enfografist değil; illa tartışacaksın değil mi!”

“Boyunu kısaltalım mı, yoksa böyle mi kalsın?”

“Beş santim kısaltalım! Ayrıca, omuzlardan biraz almam lazım, belini de oturtmam gerekecek.”

“Tamam, elbiseden nefret ettiğini anladım.”

“Ben öyle demedim!”

“Demedin ama öyle hissediyorsun.”

“İzin ver masrafa ortak olayım, Anna Maier’e gidelim hemen; bir kez olsun beni dinle, yalvarırım!”

“Bir gelinliğe on bin dolar mı vereceğiz? Aklını kaçırmış olmalısın! Kaldı ki bu senin bütçeni de aşar, alt tarafı bir düğün Stanley.”

“Senin düğünün!”

“Biliyorum,” diye iç geçirdi Julia.

“Öyle bir serveti varken, baban...”

“Babamı son gördüğümde kırmızı ışıkta bekliyordum, 5. Cadde’den inen bir arabanın içinde önümden geçti... Altı ay önceydi. Konu kapanmıştır!”

Julia omuzlarını silkip platformdan indi. Stanley önce ellerinden tuttu, sonra da sarıldı ona.

“Ne giysen yakışır sana canımın içi, benim tek istediğim elbisenin kusursuz olması. Gelinliğin parasını neden müstakbel kocandan istemiyorsun?”

“Zaten düğün masraflarını Adam’ın annesiyle babası ödüyor, ailesinde, bir Cosette’le¹ evlendiği lafının yayılmasını engelleyebilirsek kendimi daha kötü hissetmemiş olacağım.”

Stanley mağazanın öbür ucuna kadar yürüdü ve vitrinin yanında duran mankene yöneldi. Dirseklerini tez-

1 Victor Hugo’nun *Sefiller* adlı romanındaki yoksul kadın kahraman. (Ç.N.)

gâha dayamıştı, hararetle sohbet eden satıcılar onu fark etmediler bile. Stanley, beyaz satenden yapılmış daracık elbiseyi bir hamlede alıp arkasını döndü.

“Bir de şunu dene bakalım, itiraz istemem!”

“Bu 36 beden Stanley, bunun içine sığmam olanaksız.”

“Ben az önce ne dedim!”

Julia başını çaresizlik içinde iki yana salladı ve Stanley’in parmağıyla işaret ettiği soyunma kabinine doğru yürüdü.

“Bu 36 beden Stanley!” diyerek uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra kabinin perdesi kapandığı gibi aniden açılıverdi.

“İşte, nihayet Julia’nın gelinliği olabilecek bir elbise!” diye bağırdı Stanley. “Hemen şu platforma çık bakalım.”

“Beni olduğum yerden kaldırıp platformun üzerine koyacak bir vinç var mı? Çünkü dizimi kırdığım anda...”

“Bir içim su oldun!”

“Ne demezsin, ağzıma bir şey atmamla dikişlerin patlaması bir olur.”

“Gelinler düğün günlerinde hiçbir şey yemezler! Göğüs kısmını azıcık açtık mı, kraliçelere benzeyeceksin! Bu mağazada bizimle ilgilenecek birini bulabilecek miyiz sence, inanılır gibi değil!”

“Asabi olması gereken benim, sen değil!”

“Asabi değilim, düğüne dört gün kala, gelinliğini alman için seni benim dürtmem gerektiğinden olsa gerek, gerginim yalnızca!”

“Son zamanlarda işim başımdan aşkındı! Ayrıca, Adam’a bu günden asla bahsetmeyeceğiz. Bir ay önce, ona hazırlıkların tamamlandığına dair yemin ettim.”

Stanley bir koltuğun kolçağına bırakılmış olan iğne yastığını aldı ve Julia’nın ayaklarının dibinde diz çöktü.

“Müstakbel kocan ne kadar şanslı bir adam olduğunun farkında değil, göz kamaştırıyorsun.”

“Adam’a laf dokundurmaktan vazgeç. Onunla ne alıp veremediğin var?”

“Babana benziyor...”

“Saçmalıyorsun. Babamla Adam’ın uzaktan yakından ilgisi yok, üstelik ondan nefret ediyor.”

“Adam babandan nefret mi ediyor? Bak şimdi gözüm girdi işte.”

“Hayır, babam Adam’dan nefret ediyor.”

“Sana yaklaşan herkesten oldum olası nefret eder baban. Bir köpeğin olsaydı, onu ısırırdı.”

“Doğru, köpeğim olsaydı babamı ısırırdı,” dedi Julia gülerek.

“Baban köpeği ısırırdı!”

Stanley ayağa kalktı ve çıkarttığı işe bakmak üzere birkaç adım geriledi. Başını salladıktan sonra derin derin soludu.

“Yine ne var?” diye sordu Julia.

“Gelinlik harika oldu, hayır aslında harika olan sensin. Belini de ayarladık mı tamamdır, beni yemeğe götürebilirsin.”

“Nereye istersen sevgili Stanley!”

“Hava günlük güneşlik, karşıma çıkan ilk bahçeli lokanta uyar bana; gölgede olması koşuluyla tabii, kıpırdanmayı kes de bitireyim şu gelinliği... Neredeyse kusursuz oldu.”

“Neredeyse mi?”

“Ucuz mal ancak bu kadar olur canım!”

O sırada yanlarından geçen bir kadın satıcı yardımı ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Stanley eliyle kadına gitmesini işaret etti.

“Gelecek mi dersin?”

“Kim?” diye sordu Julia.

“Kim olacak baban, şapşal!”

“Bana ondan bahsetme. Daha önce de söyledim, babamdan haber almayı aylar oldu.”

“Ama bu...”

“Gelmeyecek!”

“Peki ya sen, sen onu aradın mı?”

“Ne zaman arasam, babam ya seyahatte ya da toplantıda olur ve kızıyla konuşacak vakti olmaz, bu yüzden hayatımı onun özel sekreterine anlatmaktan uzun zaman önce vazgeçtim.”

“Davetiye gönderdin mi?”

“Söyleyeceklerin bitti mi?”

“Neredeyse! Yaşlı çiftlere benziyorsunuz, seni kıskanıyor. Bütün babalar kızlarını kıskanır! Atladır.”

“Onu savunduğunu ilk kez duyuyorum. Ayrıca, yaşlı bir çift olsaydık, yıllar önce boşanmış olurduk.”

Julia'nın çantasından *I Will Survive* şarkısının melodisi yükselmeye başladı.

“Telefonunu istiyor musun?”

“Ya Adam'dır ya da stüdyodan arıyorlardır...”

“Kıpırdama, elbiseyi bozacaksın, ben sana veririm.”

Stanley elini arkadaşının çift çarşısını andıran çantasına daldırdı, tam telefonu bulup Julia'ya uzatmıştı ki, Gloria Gaynor sustu.

Ekranda görünen numaraya bakan Julia:

“Çok geç!” dedi.

“Adam mı, yoksa işten mi aramışlar?”

“İkisi de değil,” diye yanıtladı Julia yüzünü ekşiterek. Stanley gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Bulmaca mı çözüyoruz?”

“Babamın ofisinden aramışlar.”

“Arasana!”

“Aramam! Kendisi arasın.”

“Aradı ya, değil mi?”

“O değil sekreteri aradı, ekrandaki onun numarasıydı.”

“Düğün davetiyeni postaladığından beri bu telefonu bekliyorsun, çocukluk etmekten vazgeç. Düğününe dört gün kala, stresten uzak durmaya çalışmalısın. Dudağında uçuk mu çıksın istiyorsun, kurdeşen mi dökmek istiyorsun? Hadi, hemen ara onu.”

“Wallace, babamın son derece üzgün olduğunu, malesef o tarihte yurtdışında olacağını ve aylar öncesinden planlanmış bir yolculuğu ne yazık ki iptal edemeyeceğini söylesin diye mi? O gün çok önemli bir işi olduğunu ya da başka herhangi bir mazeret bildirsin diye mi arayayım?”

“Ya da kızının düğününe katılmaktan son derece mutlu olacağını ve kızının, onu onur konuklarının bulunduğu masaya oturtacağından emin olmak istediğini de söyleyebilir!”

“Babam o tür şeylerden hiç hoşlanmaz, gelseydi vestiyere yakın bir yerde oturmayı tercih ederdi, vestiyerdeki genç kadının güzel olması koşuluyla elbette!”

“Kin kusmayı bir yana bırak Julia, ara onu. Ya da boş ver, bildiğin gibi yap; düğününün tadını çıkaracağına bütün gün onun yolunu gözlersin.”

“Seçtiğin gelinlik patlamasın diye, pastalara elimi bile süremeyeceğimi de unutmuş olurum böylece!”

“Sen kazandın canım! Daha keyifli olduğun bir gün yeriz öğle yemeğini,” dedikten sonra, Stanley mağazanın kapısına doğru yöneldi.

Platformun üzerinden inerken sendeleyeyen Julia ona doğru koştu. Onu omuzlarından yakaladı ve bu kez o Stanley’e sarıldı.

“Affet beni Stanley, öyle demek istememiştim, üzgünüm.”

“Baban konusunda mı, yoksa düzelttiğim halde kötü bir seçim olduğunu düşündüğün gelinlik konusunda mı? Ayrıca, ne platformun üzerinden yuvarlanırcasına indiğin sırada ne de bu sefil mekânda oradan oraya yürürken elbisenin dikişlerinin hiçbir şekilde atmadığını da belirtmek isterim!”

“Seçtiğin elbise harika, sen de benim en iyi dostumsun, mihraba sensiz yürümeyi düşünemiyorum bile.”

Stanley Julia’ya baktı ve cebinden ipek bir mendil çıkarıp arkadaşının buğulanan gözlerini sildi.

“Mihraba bir kaçığın kolunda mı yürümek istiyorsun gerçekten, yoksa beni, o hıyar baban mı zannetmelerini istiyorsun?”

“Böbürlenme hemen, o rolde inandırıcı olabilecek kadar kırışıklığın yok yüzünde.”

“Asıl ben sana iltifat ettim şapşal, yaşını bir hayli küçültmüş oldum.”

“Kocama, beni senin teslim etmeni istiyorum Stanley! Senden başkası olabilir mi?”

Stanley gülümsedi ve telefonunu işaret ederek Julia’ya yumuşak bir sesle:

“Babanı ara,” dedi. “Ben, elbisenin öbür güne hazır olması için şu salak tezgâhtara bazı talimatlar vereceğim, müşteriye bile ayırt edemiyor baksana, sonra da yemeğe gideriz. Onu hemen ara Julia, açlıktan ölüyorum!”

Stanley topuklarının üzerinde dönüp kasaya doğru ilerledi. Uzaklaşırken arkadaşına göz ucuyla şöyle bir bakınca, Julia’nın kısa bir tereddütten sonra telefonu eline aldığını gördü. Bu fırsattan yararlanan Stanley çek defterini çıkardı, gelinliğin ve gelinliği elden geçirecek olan terzinin parasını ödedi ve her şeyin kırk sekiz saat içinde hazır olması için bahşiş vermeyi de ihmal etmedi. Fişi cebine yerleştirdikten sonra telefonu yeni kapatan Julia’ya döndü.

“Eee? Geliyor mu?” diye sordu sabırsızlıkla.

Julia boynunu büktü.

“Bu kez ne bahane öne sürdü?”

Julia derin bir nefes alıp Stanley’e gözünü dikti.

“Ölmüş!”

İki arkadaş, bir süre birbirlerine öylece bakakaldılar.

“Söylemeden edemeyeceğim; bu seferki bahanesi gerçekten mükemmel!” diye fısıldadı Stanley.

“Kazmanın tekisin, biliyor musun!”

“Kafam karıştı, söylemek istediğim bu değildi, bana ne oldu anlamadım. Senin için üzuldüm canım.”

“Ben hiçbir şey hissetmiyorum Stanley, ne içim yanıdı ne de ağladım.”

“İkisi de olacak, endişelenme, henüz durumu kavrayamadın.”

“Hayır, kavradım.”

“Adam’ı aramak ister misin?”

“Hayır, şimdi değil, daha sonra.”

Stanley endişeyle arkadaşına baktı.

“Müstakbel kocana babanın öldüğünü söylemek istemiyor musun?”

“Dün gece Paris’te ölmüş; cesedi uçakla yollayacaklar, cenazesi dört gün içinde kalkacak,” diye ekledi Julia, sesi zar zor duyuluyordu.

Stanley parmak hesabı yapmaya koyuldu.

“Bu cumartesi mi?” dedi gözlerini fal taşı gibi açarak.

“Düğün günümde, öğleden sonra...” diye mırıldandı Julia.

Stanley hemen kasaya doğru seğirtip çekini geri aldı ve Julia’yı sokağa doğru sürükledi.

“Yemeği ben ısmarlıyorum!” dedi.

* * *

Düğününden birkaç gün önce Julia, babasının sekreterinden bir telefon alır. Önemli bir işadamı olan babası Anthony Walsh törene katılmayacaktır. Her zaman mesafeli ve sorunlu ilişkileri olduğundan, Julia bu habere pek de şaşırmasa da bu kez babasının geçerli bir mazereti vardır: Anthony Walsh ölmüştür.

Cenazenin ertesinde onu bekleyen bir sürpriz daha vardır. O güne kadar en tuhaf seyahatine çıkacaktır; üstelik hiç düşünmediği biriyle ve on sekiz yıl önce kaybettiği başka birine doğru. Julia'nın, söylememiş gerçekler, itiraf edilememiş sırlarla dolu geçmişi yaşamına yeni bir yön vermesine izin verecek midir? Babasının ve Tomas'la yarım kalan ilişkisinin açtığı yaralar onu nerelere savuracaktır?

Fransız edebiyatının yıldız yazarı Marc Levy'nin baştan sona macera, romantizm, aşk dolu bu romanı, dilimizin ucuna gelip de söyleyemediklerimizi yeniden düşündürecek.

